

15 NOVEMBER 1927

No. 22

32e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

De kaars des lichaams is het oog; wanneer dan uw oog eenvoudig
is, zoo is ook uw geheele lichaam verlicht. Lucas 11 : 34.

GODS BELOFTEN AAN ZIJN VOLK. *)

„Hoort naar Mij, gij die de gerechtigheid najaagt, gij die den Heere zoekt; aanschouwt den rotssteen waar gijlieden uit gehouden zijt, en de holligheid des bornputs waar gij uit gegraven zijt;

Aanschouwt Abraham ulieder vader, en Sara die ulieden geëerd heeft; want Ik riep hem toen hij nog alleen was, en Ik zegende hem, en Ik vermenigvuldigde hem.

Want de Heere zal Sion troosten, Hij zal troosten alle hare woeste plaatsen, en Hij zal hare woestijn maken als Eden, en hare wildernis als den hof des Heeren; vreugd en blijdschap zal daarin gevonden worden, dankzegging en een stem des gezangs”. (Jesaja 51 : 1-3.)

Deze heilige woorden werden ongeveer 700 jaar voor de geboorte van den Zaligmaker gesproken of geschreven en zij wijzen onmiskenbaar naar de laatste dagen. Wie was deze man Abraham, van wien deze profeet vertelt? Hij was de vader der geloovigen, de vriend van God, de groote voorvader van het Huis van Israël; en de aanmaning van den profeet geldt voor Israël in den hedendaagschen tijd. Hij tracht de harten van de kinderen tot hun vaders, hun voorouders, de rots waaruit zij gehouwen zijn, te keeren.

Hoe gaan wij — Heiligen der laatste dagen — onze afkomst na

*) Toespraak gehouden den 9en Maart 1924, in den Tabernakel te Salt Lake City, door Ouderling Orson F. Whitney, een van den Raad der Twaalf Apostelen.

naar Abraham terug, of liever van Abraham af. In het kort aldus: Abraham had een zoon genaamd Izaak, Izaak had een zoon genaamd Jakob, Jakob had twaalf zonen, de hoofden van de twaalf stammen van Israël en een van deze zonen was Jozef, die in Egypte verkocht is. Jozef had twee zonen, Manasse en Efraïm en wij zijn van Efraïm, de „eerstgeborene” van God in het groote werk van Israël's bekeering en vergadering in de laatste dagen.

Abraham was een inwoner van Ur van de Chaldeënen, een stad in Mesopotamië, hetgeen beteekent „tusschen de rivieren”. De bedoelde rivieren waren de Tigris en de Euphraat. God zei tot Abraham: „Ga uit uw land en uit uw maagschap en uit uws vaders huis naar het land, dat Ik u wijzen zal, en Ik zal u tot een groot volk maken en u zegenen en uwen naam groot maken, en wees een zegen; en Ik zal zegenen die u zegenen en vervloeken die u vloekt; en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden”.

Het land waarna verwezen werd was Kanaän, nu Palestina. Abraham moest ten einde dat land te bereiken de rivier de Euphraat oversteken. Daarvandaan werd hij door de Kanaänieten een „Hebreër” genoemd, hetwelk beteekent „een van over de rivier”.

Wat was het doel van deze roeping tot Abraham? Waarom werd hij van uit zijn eigen land en van zijns vaders huis genomen en beloofd, dat hij tot een groote natie zou worden? Het was omdat Mesopotamië in de zonde van afgoderij was gevallen en de tijd was aangebroken om het geslacht voort te brengen, waaruit de Heere Jezus Christus, de Zaligmaker in de wereld zou komen. Van Abraham werd verlangd zich uit zijn goddelooze omgeving te begeven, opdat hij een dergelijk geslacht zou verwekken. De strenge wetten aan Israël, Abraham's nageslacht, gegeven, hadden ten doel het geslacht van onzen Heer, het „Lam zonder vlek of smet”, rein te houden. Jesaja vermaant in de profetie, die ik heb aangehaald, het Israël der laatste dagen, dat onder alle naties verstrooid is, doch nu vanuit alle naties wordt vergaderd, om op Abraham te zien en zich het geslacht te herinneren, waaruit het voortgekomen is, en zich voor te bereiden voor de groote dingen, die de Heere voor zijn volk in voorraad heeft.

Voordat Jehova de volheid van Zijn zegen aan Abraham gaf, stelde Hij hem op de proef, een proef die weinige menschen zouden hebben kunnen doorstaan. Hij had hem op zijn hoogen leeftijd en op den hoogen leeftijd van zijn vrouw Sara een zoon geschonken, Izaak, door wien de belofte zou verzekerd worden, dat hij een groote natie zou worden. Maar toen Izaak groot geworden was, zei de Heere tot Abraham: „Neem nu uw zoon, uwen eenige, dien gij liefhebt, Izaak (de eenige zoon der belofte) en offer hem aldaar tot een brandoffer voor Mij.”

Als ooit iemand het recht tot aarzelen zou hebben gehad, of

met den Almachtige te redetwisten, dan was het Abraham wel. God had het zegel der veroordeeling op den eersten moordenaar, Kaïn, geplaatst, en had in de dagen van Noach de wet ingesteld: „Hij, die 's menschen bloed vergiet, door de menschen zal zijn bloed vergoten worden”. En toch, na eerst Abraham een zoon der belofte te hebben gegeven, wenscht Hij hem dien zoon te dooden, zijn bloed te vergieten en hem als een brandoffer op te offeren. Het was een donderslag aan den helderen hemel.

Een bekend agnosticus, hij is nu dood, verklaarde, dat Jehova Zijn eigen wetten brak, dat Hij een moordenaar was, omdat, na dat Hij deze wet tegen het onwettig bloedvergieten had uitgevaardigd, Hij Abraham beval zijn zoon te dooden en daarna beval Hij Jozua de slechte Kanaänieten uit te roeien. Breker der wet en moordenaar! Alsof de Gever van het leven het leven niet weg kan nemen zonder een moord te begaan; alsof de maker eener wet deze niet zou kunnen herroepen zonder een breker der wet te zijn! Welnu iedere twee jaar zenden wij menschen naar ons regeeringsgebouw om zitting te nemen en zij maken nieuwe en herroepen oude wetten; maar wij beschouwen hen niet als brekers der wet. Het is het recht van elke behoorlijk aangestelde wetgeving nieuwe wetten te maken om de plaats van oude in te nemen zoo dikwijls als de toestanden zulks vereischen.

De man op wien ik betrekking heb, was een advocaat, een ijverig student — men veronderstelt zulks — van de groote wetenschap der rechtsgeleerdheid; toch ontnam hij den Almachtigen God, den Gever van het leven, den Oppersten Maker der wet het recht, dat vergund is aan en in praktijk gebracht wordt door de geringste wetgevende macht op aarde. Dit toont aan hoe uiterst onredelijk de menschelijke gedachte kan zijn als zij zich tegen de Goddelijke Voorzienigheid stelt.

Abraham was niet van dat type. Hij wist, dat de wet tegen „het leven nemen” van God tot den mensch reikte en niet van den mensch tot God. Hij wist ook, dat de Heere zijn zoon op kon wekken, zelfs al zou hij hem dooden. Hij wist, dat Jehova Zijn belofte zou nakomen; dat de Gever van het leven geen moord kon bedrijven, door terug te nemen wat Hij had gegeven, noch kon Hij een breker der wet zijn door iets te gelasten en het dan door iets anders te vervangen. Hij wist, dat God onveranderlijk is; onveranderlijk in Zijn rechtvaardigheid, genade, goedheid en vriendelijkheid; maar hij wist ook, dat de Heere het recht heeft Zijn regelingen te veranderen en oude wetten door nieuwe te vervangen, wanneer de toestanden het noodig maken en de vooruitgang van het menschdom zulks vereischt. Abraham was gereed zijn zoon te offeren — ongetwijfeld bloedde zijn hart — maar hij was nederig en gehoorzaam en stond op het punt het goddelijk bevel ten uitvoer te brengen, toen hetzelfde Wezen, dat hem verteld had

zijn zoon te dooden, Zijn engel zond, zeggende: „Strek uw hand niet uit naar den jongen”. Maakte dit God een veranderlijk Wzen? Neen. Hij heeft het recht te bevelen en te herroepen en niemand is gerechtigd Hem daaromtrent te vragen. Hij keurde Abraham's handelwijze goed en zei: „Daarom dat gij deze zaak gedaan hebt en uwen zoon, uwen eenige, niet onthouden hebt, voorzeker zal Ik u grootelijks zegenen en uw zaad zeer vermenigvuldigen, als de sterren des hemels en als het zand, dat aan den oever der zee is..... en in uw zaad zullen alle volken der aarde gezegend worden”.

Op welke wijze is deze groote belofte vervuld geworden? Zij is vervuld geworden met de komst van den Heere Jezus Christus door het geslacht van Abraham, Izaak en Jakob, om voor de verlossing van een gevallen wereld te sterven. Het werd ook vervuld in het lot dat het Huis van Israël ten deel viel, dat onder alle naties met een wijs oogmerk, hetwelk ik zoo dadelijk zal aantoonen, verstrooid werd. God strafte Zijn volk voor hunne zonden, juist zoowel als Hij Adam en Eva voor hun overtreding heeft gestraft. Maar evenals dit in een zegen werd omgezet, want de val bracht het menschelijk ras teweeg, alzoo ook de verstrooiing van Israël, ofschoon een straf voor het volk van God vanwege hun ongehoorzaamheid, werd te niet gedaan om gedeeltelijk de belofte aan Abraham te vervullen, dat in zijn zaad al de natiën der aarde gezegend zouden worden.

Reeds ten tijde van Mozes, vijftien eeuwen voor de geboorte van Christus werd er geprofeteerd ten opzichte van de verstrooiing van Israël. Mozes vertelde zijn volk, voordat zij het Beloofde Land binnen gingen, dat, als zij Jehova wilden dienen en Zijn wetten houden, Hij uit hen een machtig volk zou maken, een onafhankelijke natie; maar als zij Jehova zouden verlaten en andere goden dienen, zou Hij hen van het eene einde der aarde tot het andere verstrooien. Welnu, Israël verliet Jehova; zij dienden andere goden en bezoedelden gedeeltelijk hun eigen afkomst door afgoden te aanbidden, door de ondeugden van de omliggende landen na te volgen, en zoo maakten zij zich tijdelijk ongeschikt voor de groote zending, waartoe zij geroepen waren. En zij moesten gestraft worden ten einde gereinigd te worden en door het vuur van bekommernissen werden zij gereinigd en klaar gemaakt voor de komst van den Heere.

De verstrooiing van Israël ving ongeveer 725 jaar v. C. aan. Dien tijd splitste zich de Hebreuwsche natie in tweeën. Tien der stammen — of om nauwkeurig te zijn negen en een half — waren in opstand gekomen tegen Rehabeam, zoon van Salomo, en hadden in het noordelijk gedeelte van het land, het koninkrijk Israël opgericht, gescheiden van het zuidelijk koninkrijk, het koninkrijk Juda, waarover Rehabeam bleef regeeren. Bij Juda

bleef de stam Benjamin en de helft van den stam Manasse. Op dezen genoemden tijd ongeveer kwamen de Assyriërs tegen Israëel op en brachten alzoo de profetie van Mozes en de waarschuwingen van andere geïnspireerde zieners, in vervulling. Velen van u zijn ongetwijfeld bekend met het prachtige gedicht van Lord Byron, n. l.:

„Gelijk de wolf op zijn prooi, zoo snelden zij aan
De trotsche Assyriërs met hun wapens en vaan;
Zooals aan het uitspansel het machtige sterrenheir,
Zoo schitterden de krijgsbenden door haar kleeding
[en speer.

De Assyriërs kwamen op Israëel af en in een serie deportaties brachten zij de tien stammen in gevangenschap. Deze zijn de welbekende „verloren stammen”, waaromtrent zeer weinig bekend is. Efraïm was onder hen; maar het is goed zich te herinneren, dat het geheele koninkrijk Israëel, Juda niet meegerekend, als Efraïm dien tijd bekend was, omdat hij daar de overheerschende macht was, precies zooals Juda in het zuidelijk koninkrijk was. „Efraïm zal Juda niet benijden en Juda zal Efraïm niet benauwen”, is een profetie door Jesaja betreffende deze twee groote huizen gemaakt. De profeet Hosea zegt: „Efraïm, die verwacht zich met de volken”, d. w. z. met de naties, die niet van Israëel zijn.

Josephus, de Joodsche geschiedschrijver, die in de eerste of tweede eeuw n. C. leefde, vertelt ons, dat de verloren stammen toen aan gene zijde van de Euphraat waren en Esdras verklaart in de „Apocriepha” dat zij gedurende een reis van anderhalf jaar naar het noorderland zijn getrokken. De profeten, die de vergadering van Israëel voorzegd hadden, zeiden, dat zij van het noorderland zouden komen. Dit behoeft noodzakelijkerwijs niet de noordpool te zijn. De Heere heeft nooit gezegd, dat Zijn volk in de noordpool was, dat is overlevering en niet openbaring. Jeremia zegt: „Uit het land van het noorden”, en Joseph Smith, verwijzend naar dezelfde gebeurtenis gebruikt dergelijke woorden. Hij en Oliver Cowdery, aan wie de sleutelen der toevergadering in April 1836 waren gegeven, getuigen aldus: „Mozes verscheen voor ons en deze droeg de sleutelen aan ons over voor de vergadering van Israëel van de vier deelen der aarde en het leiden der tien stammen uit het land van het noorden”.

Sommigen denken dat de tien stammen een bepaald volk zijn, ofschoon velen hunner in een verstrooiden toestand zijn. Ik ben een van dezen, die er zoo over denk. Anderen houden het er voor, dat Efraïm zich zoo onder de natiën vermengd heeft, dat hij niet langer een onderscheiden volk vertegenwoordigt. Ik baseer mijn

overtuiging op de woorden door Joseph Smith en Oliver Cowdery gebezigd, toen zij de sleutelen voor de toevergadering van Israël ontvingen: „Van de vier deelen der aarde en het leiden der tien stammen van het noorden”. Als de tien stammen niet te onderscheiden zijn, waarom dan aangaande hen in bijzonderheden te treden. De uitdrukking „vier deelen der aarde” is breed genoeg om hen allen te omvatten, indien de verlorenen niet langer een bepaald volk zijn. Bovendien had de Zaligmaker het, toen Hij de Nephieten toesprak, zooals in het Boek van Mormon wordt verteld, over „andere schapen” waaraan Hij zich op het punt stond te vertoonen, en die Zijn stem zouden hooren, precies zooals Zijn Joodsche en Nephitische discipelen deze gehoord hadden. Als deze de verloren stammen waren en zij als een geheel in een verstrooiden toestand waren, is het zeer onwaarschijnlijk, dat zij bereid zouden zijn zulk een bezoek te ontvangen.

(Slot volgt).

ZULLEN VELEN OF WEINIGEN ZALIG WORDEN? *)

Onze plaats aan de andere zijde van het graf.

Gedurende de laatste reis van onzen Heer van Galilea naar Jeruzalem, welke Zijn plechtige gang naar Calvarie en de graf-tombe bleek te zijn, ging Hij door steden en dorpen van die streek en leerde en predikte langs den weg. Zeer velen werden getroffen door Zijn verheven voorschriften en Zijn duidelijke uiteenzetting van den eenvoudigen godsdienst van het dagelijksch leven; en vele vragen werden Hem voorgelegd; waarvan sommige op nieuwsgierigheid of nog lagere beweegredenen berustten, andere weer uit zuivere belangstelling voortsproten.

En er zeide een tot Hem: „Heere! zijn er ook weinigen, die zalig worden?” (Lucas 13 : 23).

De vraag was en is zeer gewichtig. Wij constateeren het tref-fende en beteekenisvolle feit, dat, hoewel de Heer de vraag in geenen deele ongepast vond, Hij toch geen bepaald of direct antwoord gaf. Inderdaad, voor zoover het verslag ons in staat stelt te oordeelen, liet Hij de vraag met opzet onbeantwoord; ofschoon Hij wel een zeer indrukwekkende rede naar aanleiding ervan hield. Laat ons de vraag eens wederom bezien en ook een gedeelte van het antwoord: „En er zeide een tot Hem: Heere! zijn er ook weinigen, die zalig worden? En Hij zeide tot hen: Strijdt om in te gaan door de enge poort; want velen, zeg Ik u, zullen zoeken in te gaan en zullen niet kunnen”.

Zooals de volgende verzen ons leeren, werd het onderricht uitgebreid om aan te toonen, dat het verwaarloozen of uitstellen der

*) Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologieklas.

gehoorzaamheid aan de wetten der zaligmaking de ziel in verschrikkelijk gevaar kan brengen. Bovendien werd het volk gewaarschuwd, dat hun Israëlietische afstamming hen niet kon redden, want velen, die niet van het verbondsvolk waren, zouden gelooven en in de tegenwoordigheid des Heeren worden toegelaten; terwijl onwaardige Israëlieten buitengeworpen zouden worden. En aldus is het, dat „er velen laatsten zullen wezen die de eersten, en velen eersten die de laatsten zullen zijn”. (vers 30).

Deze leering is verheffend en onschatbaar, toch heeft zij slechts indirect betrekking op de bondige vraag: Zullen er velen of slechts weinigen zalig worden? Het volk, tot welk Jezus sprak, was niet in staat een eenvoudig antwoord op de vraag te begrijpen; en zou daardoor misleid zijn geworden. Want, indien Hij had gezegd: „Weinigen”, zou men het antwoord hebben opgevat als beteekende het, dat slechts weinigen, en wel de Joden, een plaats in „Abraham's schoot” zouden vinden, terwijl alle anderen naar de onderwereld werden verwezen.

Indien de Heer had geantwoord: „Velen”, zou men gedacht hebben, dat de groote meerderheid de opperste zegeningen in het Koninkrijk des hemels ten deel zouden vallen en slechts weinigen een plaats in de hel zouden vinden. Geen van beide gevolgtrekkingen is juist.

Later, in den nacht des verraads, zeide de Heer tot de bedroefde apostelen: „In het huis mijns Vaders zijn vele woningen, indien het anders ware, zoude Ik het u hebben gezegd”.

Hier vinden wij een afdoende weerlegging van het oude en nog heerschende bijgeloof, dat slechts twee toestanden, omstandigheden, of plaatsen — de hemel en de hel — voor de zielen in de eeuwigheid zijn ingesteld. Er zijn graden van zaligheid, en iedere ziel zal de plaats beërven, voor welke hij bereid is geworden.

Paulus begreep deze groote waarheid, zooals uit zijn verklaring blijkt, n. l. dat in de opstanding sommige zielen van de celestiale orde zullen zijn, wier heerlijkheid te vergelijken is met die van de zon, anderen slechts een terrestriale staat zullen bereiken, wier glans gelijk is aan dien der maan, terwijl voor weer anderen de verschillende toestanden zullen zijn als het verschillend licht der sterren. (Zie 1 Cor. 15 : 41, 42. In den Engelschen bijbel staat: Celestiale en Terrestriale heerlijkheid. Red.)

Hier hebben wij twee duidelijk van elkander onderscheiden Koninkrijken van glorie: het celestiale en het terrestriale, en nog een derde aan hetwelk geen naam werd gegeven.

De tegenwoordige openbaring is in volkomen overeenstemming met de Heilige Schrift van ouds, en bevestigt duidelijk de geleidelijk opklimmende toestanden, die voor de zielen der menschen zijn bestemd. Zooals door den profeet Joseph Smith in 1832 bekend werd gemaakt (zie Leer en Verbonden, afd. 76) zijn er drie voor-

naamste koninkrijken of graden van heerlijkheid in het hierna-
maals: 1e. het Celestiale Koninkrijk, voorgesteld door de zon,
2e. het Terrestriale, even ver beneden het eerste als de maan in
glans beneden de zon staat, en 3e. het Telestiale Koninkrijk,
waarop Paulus doelde zonder het echter te noemen.

De Celestiale erfenis is voor hen, die het Evangelie van Christus
hebben aangenomen en de zaak der rechtvaardigheid moedig
hebben gediend; voor diegenen, die gehoorzaamheid hebben be-
toond aan alle wetten en verordeningen van het Evangelie.

In het Terrestriale rijk zullen diegenen binnengaan, die ver-
zuimd hebben de voorrechten van het eeuwige leven tot hun
eigendom te maken, terwijl zij nog op aarde leefden, eerbiedwaar-
dige menschen misschien volgens menschelijke opvattingen, maar
die toch verblind zijn geworden door de sluwheid van valsche
leeraars of valsche wijsbegeerte, die met den onjuisten naam van
wetenschap wordt aangeduid. Dezen zullen een heerlijkheid be-
erven, doch geen volheid.

De Telestiale staat is voor diegenen bestemd, die het Evangelie
en het getuigenis van Christus hebben verworpen, en die veroor-
deeling verdienen: „Deze zijn het, die leugenaars zijn, tovenaars,
overspelers, hoereerders en al wie de leugen lief heeft en doet”.
En onder hen zullen verschillende graden vertegenwoordigd zijn,
zoals de sterren in glans verschillen.

Ver beneden dezen toestand is die van de zonen des verderfs —
degenen, die in het volle licht hebben gezondigd, degenen, die
onschuldig bloed hebben vergoten. De betrekkelijk weinigen, wien
deze uiterste verlaging ten deel zal vallen, zijn gedoemd: „om
met den duivel en zijn engelen in eeuwigheid te verdoeven, waar
hun worm niet sterft, en het vuur niet wordt uitgebluscht, hetwelk
hun foltering zal zijn”. Degenen dus, die den Telestialen staat
zullen bereiken, zullen voor de diepten des verderfs bewaard
blijven, terwijl de erfgenamen van de hoogere heerlijkheden bevrijd
zullen zijn van de toestanden, waarin de minder verhevenen
zullen verkeerden.

Beschouw nu nog eens de vraag, welke aan Christus werd
gedaan: „Heere! zijn er ook weinigen, die zalig worden?”

En dan het antwoord, hetwelk in dezen tijd werd geopenbaard:
„Maar ziet, wij zagen de heerlijkheid en de bewoners der telestiale
wereld, dat zij zoo ontelbaar waren als de sterren in het uitspan-
sel des hemels, of als het zand aan den zeeoever”. (Leer en
Verbonden 76 : 109).

Uit „Vitality of Mormonism”, door J. E. Talmage. Vertaald door A. J.

Waakt en bidt, opdat gij niet in verzoeking valt.

De Zaligmaker.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: TH. SIPKEMA

STOF EN GEEST ZIJN EEUWIG.

De wetenschap en ook de Schriften getuigen van het feit, dat stof niet te vernietigen is, en het kan dus van zelf niet geschapen zijn, zooals sommige onmogelijke theorieën beweren, n. l. dat het uit niets is voortgekomen. Scheppen beteekent organiseeren en te zamen brengen, waarin stof onbepaalde verscheidenheden kan aannemen, wat bouw en vorm betreffen en dienst kan doen om voor oneindige doeleinden gebruikt te worden.

Het is door stof dat geest, beschouwd als de levenskracht zelve, werkt en dienst doet. Wij zijn gewoon om over geest en stof te denken als onderscheiden substanties en tot op zekere hoogte is deze opvatting juist, als wij in aanmerking nemen, dat geest wel degelijk een zelfstandigheid is en dat zij veeleer van stof verschilt in graad dan in soort.

„Er bestaat niet zoo iets als onstoffelijke zelfstandigheid. Alle geest is stof, doch is fijner en reiner en kan alleen door reinere oogen onderscheiden worden”. Leer en Verbonden 131 : 7.

Wij vinden in de natuur genoeg dat overeenstemt met deze geïnspireerde woorden en deze dus bevestigt. Neem bijv. waterstof, dat een kleurloos, reukloos, smaakloos gas is, en derhalve met onze gewone zintuigen niet op te merken is, het is zoo fijn, dat slechts dichte vaten het kunnen houden. Niettegenstaande dat hebben wij geleerd het door zeer ingewikkelde methodes te wegen, den omvang te meten en het op andere manieren te ontleden. Bovendien weten wij hoe het te vervaardigen (scheppen), d. w. z. hoe het van andere elementen te scheiden, waarmee het te voren samengevoegd was. Doch zelfs de leerling in de scheikunde weet, zoowel als ieder intelligent denker, dat zulk „af-scheiden” beteekent geen schepping om het gas uit niets te maken, zooals lang, doch geheel onjuist, is verondersteld geworden.

Afgezien van haar onderscheidene scheikundige hoedanigheden, verschilt waterstof in hoofdzaak van andere elementen door haar lichtheid of laag soortelijk gewicht. En zoo verschilt die fijne zelfstandigheid, die wij geest noemen, grootelijks van de grovere zelfstandigheid, die wij stof noemen, in dichtheid en ongetwijfeld in andere hoedanigheden, die ons onbekend zijn.

Zooals de stoffelijke elementen zich op bepaalde wijze te zamen voegen of zich organiseeren tot weefsels, planten, dieren of menschen en bijv. in een belichaamden boom, plant of mensch verschijnen, al naar gelang van den graad der levenskracht, die op hen inwerkt, zoo kan geest geschapen worden door de werking van hoogere krachten in levende wezens. Zulke geestschepselen, ofschoon alsnog tijdelijk onbelichaamde individuen, heeft de Heere aangeduid door de uitdrukking „intelligenties”. Een goddelijke openbaring door Abraham weergegeven, toont dezen toestand duidelijk aan.

„De Heer nu had aan mij, Abraham, getoond de intelligenties, die georganiseerd waren eer de wereld was; en onder al dezen waren er velen van de edelen en grooten;

En God zag deze zielen, dat zij goed waren, en Hij stond in hun midden, en Hij zeide: Deze zal Ik tot Mijne regeerders maken; want Hij stond onder diegenen die geesten waren, en Hij zag dat zij goed waren; en Hij zeide tot mij: Abraham, gij zijt een hunner; gij waart gekozen voor gij geboren waart”. (Paarl van Groote Waarde. Abraham 3.: 22, 23).

Terloops toont de voorgaande schriftuurplaats het voorbestaan van den mensch aan, als individuen begiftigd met intelligentie, macht en progressieve talenten.

Wij moeten onderscheid maken tusschen „geest” en „een geest”, net zooals wij een scheiding trekken tusschen het begrip „stof in het algemeen” en dat van een bepaald lichaam of zelfstandigheid.

Geesten, als zij nog niet in stoffelijke lichamen geboren zijn, of als zij door den dood ontlichaamd zijn geworden, zijn voor het menschelijk oog onzichtbaar en onwaarneembaar met de andere lichamelijke zinnen, uitgezonderd door speciale en goddelijk bestuurde manifestatie.

Wij hebben een verslag van Jehova, den Zoon van den Eeuwigen Vader, hoe dat Hij Zich vele eeuwen voor Zijn geboorte in het vleesch als de Zoon van Maria te Bethleem, aan een oud-profeet heeft getoond, doordat diens gezicht verlicht en goddelijken bijstand ontving. Een godvruchtig Jarediet, die voor het behoud van zijn volk in allen ernst den Heere in gebed aanriep, toonde zijn geloof in zoo'n groote mate en reinheid van hart, dat de Heere Zich aan den man openbaarde en hem op deze wijze inlichtte:

„Zie, ik ben degene, die bereid was van de grondlegging der wereld af, om mijn volk te verlossen.....

Ziet gij, dat gij geschapen zijt naar mijn beeld? Ja, alle menschen waren in het begin naar mijn eigen beeld geschapen.

Zie, dit lichaam, hetwelk gij nu aanschouwt is het lichaam van mijn geest; en den mensch heb ik geschapen naar het lichaam van mijn geest en zooals ik aan u in den geest verschijn, zal ik aan

mijn volk in het vleesch verschijnen". (Boek van Mormon, Ether 3 : 14—16).

God de Eeuwige Vader is de Vader van de geesten der menschen. Hij schiep ze uit eeuwig bestaande stoffen als georganiseerde intelligenties. Wij zijn de kinderen van een eeuwig Familie en zooals God eeuwig is, zijn wij ook eeuwig, want aan ons bestaan is en kan geen einde zijn.

„Millennial Star”, 8 Sept. 1927.

J. E. TALMAGE.

TEEKENEN DER TIJDEN.

Atheïsme in de Amerikaansche scholen.

Onlangs kon men het ontstellende bericht in de kranten lezen, dat atheïsme zich met verbazende snelheid in de scholen, colleges en universiteiten door het geheele land verspreidt. De heer Homer Croy, die een bijzondere studie van het onderwerp heeft gemaakt, deed deze mededeeling. Dit is in tegenstrijd met sommige meeningen, die we zoo nu en dan in openbare vergaderingen en uit artikelen in de nieuwsbladen vernemen, n.l. dat atheïstische ideeën verdwijnen en dat er thans zeer weinig menschen zijn, die het bestaan van God verloochenen, zelfs al stellen ze allerlei vragen ten einde kennis en wijsheid op te doen.

Men zegt, dat als men een onderzoeker is en naar bewijzen zoekt dit niet beteekent, dat men een atheïst is. Het is zelfs zeer aanbevelenswaardig te onderzoeken.

De resultaten, die door den heer Croy zijn verkregen, geven ons een ander inzicht. Hij heeft uitgevonden, dat er in dit land een vereeniging bestaat, die het verbreiden van het atheïsme wil bevorderen en die het eenige doel heeft, om tegen de kerken te vechten en de scholen geheel en al atheïstisch te maken. En, volgens hem, heeft deze vereeniging gedurende de paar laatste maanden in twintig colleges en voorbereidingscholen afdelingen gesticht en heeft het leeren van het atheïsme bij de vloot aangevangen en is er in geslaagd de belangstelling van vele voorname leden ten opzichte van haar leerstellingen te verkrijgen.

De leden van deze vereeniging lachen om het bijbelsche idee van God, lachen om de wonderbaarlijke Geboorte en schimpen op wat zij noemen de „lage verhalen” van de Schriften; en, zoo beweert de heer Croy, wordt de vereeniging in dit werk onder de Amerikaansche studenten gesteund door een aantal leeraars, die zonder er rond en open voor uit te komen, indirect alle mogelijke aanmoediging ten gunste van het atheïsme in de scholen geven.

De vereeniging heeft een goed uitgewerkt schema. Zij wenscht belastingheffing van alle kerken; de godsdienstpredikanten wenscht zij uit het Congres, leger en vloot te houden; ook feest- en vastendagen, den Sabbat en de Christelijke zedenleer wenscht zij te laten vervallen. In de administratie van eeden wenscht zij het gebruik van den bijbel te verbieden en het „Op God vertrouwen wij” van onze munt te nemen.

De namen van de verschillende organisaties, die zich bij de vereeniging aangesloten hebben zijn karakteristiek. Een noemt zich „De verdoemde zielen”. In New-York heeft men: „De Vereeniging der goddeloozen”. In Philadelphia hebben zij een organisatie genaamd „Gods zwarte schapen”. In Los Angeles zijn de vereenigingen: „De engelen des duivels”, „De kring der goddeloozen”, „Het legioen der verdoemden”, wier hoofd

„Zijne Satanische Majesteit” is. Deze zijn alle namen, die als passend gekozen zijn voor deze atheïstische organisaties.

Met het oog op dezen oorlog tegen het Christelijk geloof, laat mij den jongen lezers van „The Juvenile Instructor” zeggen, dat er absoluut niets in atheïsme zit, wat de moeite waard is, om ook maar voor een oogenblik te overwegen. Het is niet een kracht om zich te ontwikkelen. Het leidt mannen en vrouwen tot onwetendheid en gewoonlijk naar bijgeloof. Het is van geen mogelijke waarde voor den staat. Waar atheïsme ook heeft getriumpheerd, het resultaat is geweest een „schrikbewind”. En dit is niet minder waar in de twintigste, dan in de achttiende eeuw, niet minder in een democratie dan een aristocratie. Het is de vijand van den staat, zoowel als van de Kerk. Verder heeft het geen moreele waarde. Atheïsme, als zoodanig, kan het nut van moraliteit niet inzien, daar het geen God en geen leven na dit erkent, — geen verplichting aan een Hooger Wezen en geen hoop op belooning of vrees voor verschrikkelijke gevolgen in de toekomst. Ik zeg niet, dat alle atheïsten immoreel zijn. Sommigen hunner zijn vriendelijke, getrouwe, moreele, goede burgers, maar zij zijn dit o n d a n k s hun atheïsme en niet door hun atheïstisch zijn. Als zij deugden bezitten, dan hebben zij deze getrokken uit de Christelijke zeden, die zij zoo smaden. Van atheïsme tot misdaad is slechts een kleine stap.

Onlangs meldden de kranten in lange berichten een geval van ontvoering. De leidende persoon in dit vergriep had geld noodig en besloot het te krijgen door een knaapje te ontvoeren en een losprijs te eischen. Hij faalde echter en gaf toe. Maar in een gesprek met een van zijn voorgenomen slachtoffers, zeide hij, dat de wereld vanaf zijn zestiende jaar tegen hem geweest was, en dat hij de werken van Darwin en Ingersoll had bestudeerd. Hij trachtte op het laatst een beetje te innen van hetgeen hij dacht, dat de wereld hem schuldig was. Hoe veel beter zou het geweest zijn, indien hij de lessen, die in een Christelijk tehuis en op onze Zondagsscholen worden geleerd, had bestudeerd en in praktijk gebracht. Iemand, die werkelijk in het Evangelie van Christus geloofst, kan onmogelijk weloverwogen en uit principe een misdaad begaan.

De wereld zou tegen hem geweest zijn! Geloofst dat nooit.

Gevaren en valstrikken zijn er, zeker, maar de jongeling, wiens verlangen het is goed te doen en tot eeuwige vooruitgang voorwaarts te gaan zal in de geheele wereld ware vrienden maken en zal gewillig zijn op elke mogelijke wijze hulp te verleen. De wereld heeft over het algemeen de jonge menschen lief en is trotsch op de vorderingen, die zij in rechtvaardigheid maken. Deze waarheid bestaat in het bijzonder bij ouders tegenover kinderen. Anders verheugen zich hun kinderen vooruit te zien gaan in alles, dat goed is. Zij zijn niet jaloersch. De meesten hunner willen zich voor hun kinderen opofferen en ze in alles helpen.

Dit ontkent atheïsme. Atheïsme predikt opstand in het gezin, zoowel als in staat en Kerk. Het tracht zaadjes van oneenigheid tusschen kinderen en ouders te zaaien. Ook tusschen man en vrouw, broers en zusters. Het probeert iemands eigen huisgezin tot zijn vijand te maken. Deze geest vinden we tegenwoordig maar al te veel. Een groot aantal jonge menschen zijn er mee besmet en zij zien op oudere menschen als „dom” en „achterlijk” en hindernissen op den weg der vooruitgang, tegenstanders van vrijheid en verhooging.

Laat ons niet de fout maken en dezen valschen geest gelooven. De oudere menschen mogen minder kennis hebben van taal, geschiedenis, wiskunde, dansen, automobielrijden, vliegen enz. dan het jonge geslacht, doch in datgene, wat slechts in de school der ondervinding kan overmeesterd worden door jarenlange getrouwe oefening, staan zij hooger.

Het is die ondervinding, die de wereld, met inbegrip van het jonge ge-

slacht, noodig heeft ten einde het schip veilig door stormen en over de woedende zee in veilige haven te brengen.

Atheïsme is van geen nut. Een ieder, die zijn leerstelling navolgt, is op den weg naar verwildering. Opstandigen kunnen echter geen waar tehuis noch een staat of een Kerk handhaven. Atheïsme beteekent den dood voor alle naties.

Denkt niet, dat moreele standaarden zijn veranderd. Moreele standaarden kunnen niet veranderen. De kleeven, muzick, vermaken „mode“ mogen van geslacht tot geslacht veranderen, maar de beginselen der zedelijkheid, zooals in de tien geboden en in de leeringen van onzen Heer vermeld, in beide de oude en pas ontvangen openbaringen zijn eeuwige, onveranderlijke waarheden, dezelfde heden, gisteren, en voor altoos.

J. M. SJODAHL.

„The Juvenile Instructor“, Augustus 1927.

DE SCHOONHEID VAN HET WOORD VAN WIJSHEID.

Op onze laatste conferenties, in het bijzonder de laatste driemaandelijksche conferentie van den Ogden-Ring, hebben de wondervolle getuigenissen van onze leiders, vooral de getuigenis van President Heber J. Grant, over het Woord van Wijsheid, een diepen indruk op mij gemaakt en het verwondert mij, dat er sommigen zijn, die naar zulke leeringen kunnen zitten luisteren, en daarna weggaan en het alles weer vergeten.

Ik zou gaarne een of twee gevallen, waarin het Woord van Wijsheid wat voor mij gedaan heeft, vertellen, want ik heb vele zegeningen ontvangen sinds ik getracht heb die wet te gehoorzamen. Spoedig zal het vijftig jaar geleden zijn, sedert ik van haar waarheid overtuigd ben geworden en toen ik een artikel in het zestiende deel van de „Millennial Star“ las, getiteld: „Het Woord van Wijsheid“, had ik in mijn leven nooit iets anders gelezen, dat met zulk een kracht tot mij kwam en ik besloot het te onderhouden. Ik was zoo gelukkig, iets gevonden te hebben, dat mij niet bevolen was te doen, zoodat ik mijn Vader in den Hemel kon bewijzen, dat ik Hem lief had en meer wilde doen dan datgene, hetwelk mij was bevolen.

Kort daarop werden de Zondagsschoolleerlingen gevraagd het uit het hoofd te leeren en daar ik een lid van de Zondagsschool was, leerde ik het ook. Als ik iemand getuigenis hoor geven over de vruchten van het Woord van Wijsheid, kan ik nauwelijks mijn plaats houden, want dan gevoel ik de geheele wereld te vertellen wat het voor mij gedaan heeft; maar de verschrikkelijke vrees om in het openbaar te spreken, doet mij zulks verhinderen.

Toen ik tusschen de 21 en 22 jaar was, bezocht President John Taylor de driemaandelijksche conferentie van den ouden Weber-Ring en hij maakte die wet het onderwerp zijner redevoering. Ik geloof, dat ik hem nooit met meer macht heb hooren spreken.

Mijn geheele ziel was aangeraakt. Ik gevoelde het zelfs tot aan de kruin van mijn hoofd en het deed mij besluiten het te leven en ik was zoo gelukkig, dat ik reeds getracht had het te leven. Na de vergadering, terwijl ik met twee mijner naaste bloedverwanten naar huis liep, spraken wij over de wonderlijke vergadering. Ik vond, dat, ofschoon zij het beiden erg mooi hadden gevonden, zij niet zoo vol enthousiasme waren, als ik wel verwacht had en het verwonderde mij en ook stelde het mij teleur, want ik had hen altijd als leiders beschouwd, daar zij beiden ouder dan ik waren. Ik vertelde hen, dat ik het zou leven, of het tenminste probeeren, waarop een van hen zei: „Wel ik eet of drink alles, dat mij beter zal doen gevoelen”. Ik was erg verbaasd dat iemand zoo kon spreken, nadat hij naar zoo'n predikatie had geluisterd, zoodat ik vastberaden zei, dat ik òf mijn gezondheid zou krijgen door het te onderhouden òf in mijn poging sterven. Kort daarvoor was ik op het ijs gevallen en had mij inwendig bezeerd en sedert dien tijd had ik mij niet goed gevoeld. Jaren gingen voorbij; wij kregen een gezin van vijf kinderen en hebben nooit een dokter in huis gehad. De menschen loopen naar de dokters, de ziekenhuizen zijn vol van de lijdende menschheid; velen hunner behooren tot ons volk en de meesten, indien niet allen, zouden zulks kunnen voorkomen, als slechts deze wet, deze wonderbare wet van het Woord van Wijsheid, geleefd werd. Ik ben daar zoo zeker van als ik leef.

Ik schrijf dit, opdat u het zult publiceeren in uw waardevol blad en omdat wij ieder verantwoordelijk zijn voor het licht, dat wij hebben; wij moeten het niet onder een korenmaat zetten.

Uit „The Deseret News”.

NIEUWS UIT DE ZENDING.

Ouderling J. H. McLaren gaf in een brief aan den Zendingspresident eenige ondervindingen weer, die hij en Ouderling R. J. Hutchinson hebben opgedaan. Voor drie dagen zijn zij te zamen zonder buidel of male uitgeweest, om aan de menschen hun getuigenis te geven van hetgeen God in deze dagen tot stand heeft gebracht. In den Achterhoek van Gelderland hebben zij hun prediking gedaan. Op een Donderdag werd om 7 uur 's namiddags aangevangen en aan verschillende huizen met de inwoners een gesprek gevoerd. Na eenige menschen de blijmare te hebben medegedeeld, kwamen zij aan een plaats waar twee mannen het hooi van hun wagen haalden. Aan dezen gaven zij ook hun boodschap en verzochten tevens vriendelijk hun toe te staan dien nacht de hooischuur als slaapkamer te mogen gebruiken. In plaats van een „hooibed” werd door deze edele menschen een „veerenbed” in orde gebracht. Voordat de zendingen hun vermoeide ledematen daarop mochten uitstrekken, werd hun verzocht eerst een paar heerlijke boterhammen op te eten. Den volgende morgen stond bij hun opstaan een smakelijk ontbijt gereed en alvorens zij deze gastvrije menschen verlieten, konden zij zich eerst te goed doen aan deze spijzen. Bij hun vertrek werden bovendien hun tas-

schen met een flink aantal appelen en peren gevuld. Zoo'n ondervinding, zonder twijfel een zegen van omhoog, kon niets anders doen dan hen met meer liefde bezielen hun belangrijk werk voort te zetten. Vele evangeliegesprekken werden dan ook dien dag gevoerd en zooals door den Meester was opgedragen, leerden zij den menschen te onderhouden alles wat Hij hun geboden had. Aan het einde van den dag, na zonsondergang, werden zij eraan herinnerd, dat een onderdak weer zeer gewenscht zou zijn, daar het te koud was om gedurende den nacht buiten te vertoeven. Aan enkele deuren werd hun op hun verzoek een weigerend antwoord toegevoegd. Overeengekomen werd om Hem te vragen, Die beloofd heeft degenen, die in Zijn dienst vrijwillig arbeiden, aan niets gebrek te zullen laten hebben. Een daarop volgende poging om een slaapplaats werd met een „ja zeker, komt maar binnen” beantwoord. De Oppermacht had weer voor hen gezorgd en dat Hij Zich aan Zijne beloften houdt, is hier bewezen. De zendingen werden door die vriendelijke menschen met weldaden overladen. Verheugd vervolgden zij, na 'een zegen op het huis van hun helpers uitgesproken te hebben, den volgenden morgen hun weg. Ook dien dag gevoelden zij den invloed van die Hoogere Macht en ontvingen alles wat zij noodig hadden, ook een slaapgelegenheid. Bij het verlaten van de goede familie, die aan deze twee dienstknechten des Heeren een plaats in hun huis had afgestaan, werd weer met frisschen moed de noodige prediking gedaan. Het was Zondag, dien dag. Voor eenige dagen hadden zij geen „warm hapje” geproefd en besloten werd ook hierom den Heere te vragen. Dien middag, twee uur, werden zij bij een familie, die hen binnen had gelaten, ten einde meer van hun boodschap te hooren, aan de tafel genood om van het middagmaal (warm) te nuttigen.

Zeker, de menschen, die zij ontmoet hebben, waren menschlievend, maar God opende den weg.

Evenals de discipelen van ouds verklaard hebben, waren de dankbare woorden van deze twee waarheidsverkondigers bij hun terugkomst: „Heere, Gij zijt met ons geweest, want het heeft ons aan niets ontbroken”.

Mogen de getrouwen hun Vader dankbaar zijn voor de opbouwende ondervindingen door deze Onderlingen verhaald en mogen de twijfelaars hierdoor geleid worden ernstig over deze gebeurtenissen na te denken.

Neen geen toeval is dit alles. Het is het werk van Hem, onzen goeden Hemelvader.

Op zending geroepen.

De Haagsche Gemeente heeft reden tot groote dankbaarheid. Broeder H. Schotel, een der getrouwe leden dezer vertakking, is als zending ter zijde gezet. Op Woensdag 19 October l.l. werd ter eere van hem een gezellig avondje gegeven. Alle plaatsen in de zaal aan de Regentesselaan waren bezet. Niet alleen werd door verschillende mooie orgelsolo's, prachtige zang en aardige voordrachtjes bewezen, dat Broeder H. Schotel werd bemind, maar ook het bedrag aan geld, dat ontvangen werd om Broeder Schotel op zijn zending van het noodige te voorzien, toonde ons, dat er velen van de verbondskinderen Gods gaarne een steentje willen bijdragen ter uitbreiding van het groote werk der laatste dagen.

Het nieuwe district Zeeland.

Met succes is te Vlissingen de eerste openlucht-vergadering gehouden. Ongeveer 400 menschen luisterden aandachtig naar een duidelijke uitlegging van „hedendaagsche openbaringen”. Reeds zijn enkele vrienden gevonden, die meer inlichtingen wenschen te ontvangen.

Groeten uit Zion.

Eenigen tijd geleden ontvingen wij vanuit Zion brieven van de families: P. v. d. Pol, J. W. van Drunen, Jacob Romein, Broeder H. A. Sluyter en Ouderling G. Doezie. Allen maken zij het best en hebben een begeerte om voort te gaan op het pad des Eeuwigen Levens op een voor den Heer aangename wijze. Aan hun vrienden en kennissen in Nederland gaven zij hun hartelijke groeten.

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Voor muziek zie „De Ster” van 15 Mei j. l.

AVONDMAALVERS VOOR DECEMBER 1927.

Vernieuwen wij in dezen stond
 't Verbond met onzen Heer,
 Opdat wij beter dan voorheen,
 Hier leven Hem ter eer.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR DECEMBER 1927:

Mattheüs hoofdstuk 12, vers 50.

Want zoo wie den wil Mijns Vaders doet die in de hemelen is,
 die is mijn broeder en zuster en moeder.

CONFERENTIE AANKONDIGING.

De halfjaarlijksche conferentie van het Utrechtsche district zal op Zaterdag 19 en Zondag 20 November a. s. te Utrecht worden gehouden.

In de zaal aan de Kruisstraat 7, des Zaterdags om 1 uur n. m. een vergadering voor de zendelingen; dienzelfden dag om 7 uur n. m. zullen de ambtenaren en ambtenaressen en de leden van het priesterschap en de zustershulpvereniging te zamen komen.

Des Zondags zullen de vergaderingen gehouden worden in het gebouw „Kunsten en Wetenschappen”, Mariaplaats, 's morgens 10 uur, 's middags 2 uur (uitsluitend voor leden) en 's avonds 7 uur.

BESTEEDT UW TIJD NUTTIG EN
 WOONT DEZE VERGADERINGEN BIJ.